

2) Den vilde være et positivt Skridt i henimod Sikkerhed og vilde derved være af stor Værdi for alle, der kendte Vanskelighederne med Hensyn til Anvendelsen af Pagtens Artikel 16 i konkrete Tilfælde.

3) Den Magt, den tillægger Raadet, vil være af overordentlig stor Betydning i Krisetider.

Lord Cecil mente ikke, at det vilde medføre uovervindelige Vanskeligheder at medtage Ordene »Trusel om Angreb«, og troede ikke paa den fra dansk Side fremhævede Fare for, at Vaabenindustrien vilde betragte Fondet som sit Bytte. Den britiske Delegerede var enig med den danske Delegerede i, at Konventionens Ikrafttræden bør være afhængig af Vedtagelsen af en Plan for Rustningernes Indskrænkning og Begrænsning.

Den tyske Delegerede Grev *Bernstorff* var i Almindelighed enig med Lord Cecil. Tyskland vilde betragte Planen med Sympati, dog var man ikke stemt for at anvende den i Tilfælde af Trusel om Krig.

Paa Sveriges Vegne udtalte *Sandler* Sympati for Planen, men fremhævede, at den maatte afvente Afrustningskonventionen. Han havde nogen Betænkelighed ved, at der ikke i Planen var optaget Bestemmelser til Afgørelse af, hvem Angriberen er.

Dr. *Lange*, der talte paa Norges Vegne, fremhævede ogsaa, at Planens Ikrafttræden maatte være afhængig af Afsluttelsen af en Afrustningskonvention. Norge vilde forøvrigt ikke slutte sig til den, hvis den kom til at omfatte Trusel om Krig. Forbundet var inde paa et galt Spor, naar det søgte at fastslaa Anvendelsen af Magtmidler overfor Angreb. Mere frugtbringende Resultater kunde naas ved andre Midler, som f. Eks. ved at afbryde al Forbindelse med Angriberen.

Den franske Delegerede *Cassin* saa med Glæde, at visse Betænkeligheder med Hensyn til Planen var forsvundet, og han haabede, at Konventionsudkastet kunde blive aabnet til Undertegnelse i en nær Fremtid, om ikke under Forsamlingen, saa paa en senere

diplomatisk Konference. Planen maatte passes ind i Forbundets almindelige Politisk. Frankrig havde altid anerkendt den snævre Forbindelse mellem Traktaten til Forebyggelse af Krig, Konventionen om Rustningernes Indskrænkning, Kelloggspagten og Generalakten. Frankrig var rede til at gøre Konventionsudkastets Ikrafttræden afhængig af de andre Traktaters, navnlig Afrustningskonventionens Ikrafttræden, hvilket imidlertid ikke hindrede, at man allerede nu undertegnede Konventionen om finansiel Støtte.

Under den almindelige Debat udtalte ogsaa Delegerede for *Ungarn, Belgien, Italien* og *Canada* deres Sympati for Planen med forskellige Forbehold af lignende Art som ovenfor refereret.

Man gik derefter over til at forhandle om de enkelte Artikler. Det var navnlig Artikel 1, der omhandler de Tilfælde, i hvilke finansiel Hjælp skal ydes, der gav Anledning til Diskussion.

Forslagets Artikel 1 lyder som følger:

»Den finansielle Hjælp, der omhandles i denne Konvention, skal ydes i alle de Tilfælde af Krig eller Trusel om Krig, hvorom Folkeforbundsraadet, for hvilket Sagen i Henhold til Pagten er blevet forelagt, bestemmer, at denne Hjælp, som et egnet Middel til at genoprette eller bevare Freden mellem Folkene i Overensstemmelse med Pagtens Formaal, bør ydes til en kontraherende Part, der er indviklet i Krig eller truet af Krig«.

Man vedtog først paa Forslag af den danske Delegerede at udelade Ordene om »Trusel om Krig« i Artiklen; man henviste Spørgsmaalet om, hvad der kunde sættes i Stedet, til et Underudvalg, der skulde søge at opnaa Enighed om Artiklen. I Underudvalget, af hvilket Udenrigsminister Munch var Medlem, opnaaedes der Enighed om Artiklens 1. Stykke angaaende Hjælp til en Stat, der er blevet angrebet. Derimod kunde man ikke blive enig om Formuleringen af 2. Stykke, angaaende de Skridt, der skulde tages, før der udbryder Krig. Fra britisk Side